

CESTA K TRPĚLIVOSTI aneb Už na sebe tolik nespěchám

Lucie Vacovská

Diplomantka předkládá bakalářskou práci ve formě souhrnné reflexe, rekapitulující její dosavadní tříleté studium na KATaP. Jako ústřední téma si volí hledání trpělivosti a potřebu zpomalovat, což bylo – jak poznamenává v úvodu – podstatnou součástí už její motivace ke studiu autorské tvorby a pedagogiky. Svou práci rozčlenila do čtyř hlavních kapitol – Motivace, Řeč a hlas, Víra a Herectví – které spolu s úvodem a závěrem tvoří strukturu textu. Popisy svých zkušeností a zážitků s vybranými psychosomatickými disciplínami pak doplňuje citacemi ze svých reflexí a velmi sporadicky také pasážemi z odborné literatury.

Práce je ze své podstaty subjektivním svědectvím o procesu nabývání autorské (herecké) kondice. Je vedena snahou zachytit kruciólní momenty studia a pojmenovat si je. Nabízí také – a v tom se mi zdá potenciálně nejzajímavější – konkrétní návody, jak „na sebe“ ve veřejné či přímo jevištní situaci, na které si autorka buď sama přišla během studia nebo jí byly doporučeny někým z pedagogů. Diplomantka tyto rady či inspirace důsledně nazývá „nástroji“, což není úplně přesné (nelze je to totiž použít univerzálně, jsou spíše osobním know-how dotyčné než objektivním prostředkem k dosažení nějakého cíle), ale odráží to její potřebu postavit se ke svému dosavadnímu studiu prakticky, nálezy posbírané cestou utřídit a stavět na nich v navazujícím magisterském programu. Za nejkomplexněji popsany nález pak považuji kapitolu Herectví. Reflektuje zde své působení v hereckém studiu Švandova divadla a režijní vedení Martiny Frejové Krátké a následnou zkušenost z hodin herecké propedeutiky v prvním ročníku a experimentální herecké tvorby ve druhém ročníku. Dobírá se pochopení toho, jak lze pracovat s průběžným jednáním, jakou roli hraje konkrétní situace a prostorové vztahy mezi herci na jevišti a jaký je rozdíl mezi existencí v situaci a vymýšlením situace. Kapitolu uzavírá přesvědčením, že *„ač jsem si prošla několika hereckými zkušenostmi, workshopy a studii (spoustu z nich v této práci ani nezmiňuji), nikde jsem ne získala takovou hereckou zkušenost jako na KATaP. Vzhledem k tomu, že se nejedná o katedru, kde je herectví to primární, je to více než pozoruhodné.“* (str. 31)

To mě coby pedagožku herectví na KATaP samozřejmě velmi těší. Coby vedoucí předkládané práce už mám menší radost z toho, že text vznikl na poslední chvíli. Bylo by totiž žádoucí vrátit se k němu ještě znovu, s odstupem, a podívat se na něj jako na celek. V názvu čtenáři slibuje, že jednotící linkou vybraných momentů studia bude hledání trpělivosti a

zpomalování. Mnohem podstatněji se ale nakonec v textu prosazuje téma sebevědomí, sebedocenění, víry v jedinečnost své cesty. Nejde jen o to, že se práce odklání od proklamovaného názvu. Podstatnější je, že zůstává rozdrobena do jednotlivých zastavení, ještě uvězněná v módu první, pracovní verze, která místy sklouzává k tezovitým či zkratkovitým tvrzením. Těším se, že Lucie Vacovská bude nejen pokračovat v ohledávání svého autorského potenciálu, ale také ve sledování a upřesňování témat, které se v této práci podařilo spíše jen načrtnout. Tedy že si vlastně dopřeje ono vytoužené zpomalení a trpělivost i v žánru diplomové práce.

Práce je po formální stránce v pořádku. Ráda ji doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit známkou C.

V Praze 18. září 2022

MgA. Hana Malaníková, Ph.D.